КАКВО ТРЯБВА ДА ПРАВИМ ПРЕДИ ДА ОТИДЕМ ПРИ ИЗПОВЕДНИКА?

От Христовите апостоли първият и последният съгрешили тежко. Петър се отрекъл от Христа, Иуда го предал. Но Петър бил простен, а Иуда погинал. Петър пак получил апостолското си достойнство, а над Иуда и до днес тегне проклятието на вековете. Какво спаси Петър и какво погуби Иуда? Какво трябваше да стори този нещастник? След като извърши греха, трябваше да се изповяда ли? Но ето, формално погледнато, той се изповяда, като отиде при книжниците и старейшините и им рече: "Съгреших, че предадох невинна кръв" (Мат.27:4) и заедно с изповедта, върна им трийсетте сребърника. Та това не е ли достатъчно? Уви, не! Една гола изповед не спасява! Трябва освен съкрушение на сърцето още и жива вяра в Божията милост. А Иуда се отчая в спасението си. Затова след изповедта си отиде, та се обеси. Тялото му увисна на едно дърво, а душата му отиде в ада за вечни мъки.

Не тъй постъпи Петър. В двора на Кайафа той три пъти се отрече от Христа, от Своя Благодетел и Учител: "Не познавам Човека" (Мат.26:74). Но при третото отричане, като чу да пее петел, спомни си какво му беше предрекъл Христос, осъзна греха си, съкруши сърцето си, излезе от оня двор, отдели се веднага от първосвещеническите слуги и, което е най-важното, взе да пролива горчиви сълзи сълзи на искрено, живо, дълбоко разкаяние. Според едно предание през целия си живот, когато чувал петел да пее, св.ап.Петър си спомнял за своя тежък грях, и очите му се превръщали в два извора на най-покайни сълзи. Той не се отчаял, вярвал в Божието милосърдие и с това се спасил.

Тъй св.Петър ни е оставил жива поука, кое е най-главното условие, на което трябва да отговаряме, когато искаме да се обърнем след грехопадението си пак към Бога. Това е вярата в Божието милосърдие, която пропъжда всяко отчаяние. Бог е любов. Колкото и тежък да е грехът ни, Той ще ни го прости, стига да се съкрушим от сърце. Дори и като планини да са високи греховете ни, те ще потънат в океана на Божията милост. Който обаче се отчае, той е загубен. Отчаянието е тържество на дявола. Прочее, да се пазим най-вече от отчаянието, защото отчаем ли се, никой не може да ни спаси.

Нека да подражаваме на св.ап.Петър и в друго отношение. Като осъзна греха си, той веднага излезе от онзи проклет двор на първосвещеника, дето се отрече от Христа. И ти, брате или сестро, когато искаш да се изповядаш и върнеш към Бога, излез от оня проклет двор на греха, дето досега си се намирал и дето по всевъзможни подбуди не три пъти, а всеки ден по 33 пъти си се отричал от Христа, излез вън и с тялото, и със сърцето, и с ума си! Петър се отдалечи от

първосвещениковите слуги. И ти остави дружбата си с тия хора, които те учат на грехове, или без да искат ти служат за съблазън.

Но най-важната поука от поведението на каещия се Апостол е следната: като остана сам, св.ап.Петър размисли в себе си, изживя повторно ужаса на греха си и от дълбоко вътрешно страдание заплака горко. И ти, като се готвиш да отидеш при духовника си, не пристъпвай към него без предварителна подготовка. Отдалечи се първом и ти от шума на ежедневието, остави всяка друга грижа, събери мислите си, направи кратка, но сърдечна молитва, припомни си всички грехове и дори си ги запиши на едно листче, за да не би като идеш да ги изповядаш, в смущението си да ги забравиш и да останеш неочистен от тях. Спомни си десетте Божии заповеди, виж коя си нарушил, припомни си дали не си извършил някой смъртен грях, изпитай съвестта си, осъди себе си, поплачи за падението си и в такова настроение иди при духовника! Тогава бъди уверен, че ще получиш истинска прошка, защото “сърце съкрушено и смирено Бог не ще презре”(Пс. 50:19 — по слав. превод).

Тъгуването по повод на извършените от нас грехове е абсолютно необходимо, ако искаме да получим от Бога прошка. Та тъкмо в това се състои покаянието да пролееш сълзи, да изпиташ дълбока скръб поради своите падения. По свидетелството на св. Исаак Сирин, Бог приема нашата покайна скръб за подвиг.

Ето това трябва да правим, преди да отидем при изповедника.

Автор: Архим. Серафим (Алексиев)

Източник: Забравеното лекарство